

билъ много любезенъ съ гостенката си, не обичалъ много да приказва напразно и да не работи. Мухата имала и много гости. Кога сутринъ Мария отваряла прозореца, въ кухнята влизали много мухи: сестри, деди и роднини на Дзумъ-Дзумъ. Тя ги посрѣщала весело и любезно, разпитвала ги за новости вънъ изъ двора и улицата и най-послѣ ги нагощавала съ кафе и пирожки. Тя винаги имала достатъчно кафе, печено и др. ястията, та могла да нагости колкото и гости да дойдатъ. Съ една дума нейниятъ животъ билъ цѣло пиршество, врѣмето тѣй леко минало, че тя не усѣтила какъ минало топлото лѣто и настѣпила хладната есенъ.

Отначало Дзумъ-Дзумъ нищо не забѣлѣзала. Тя си живѣла хубаво въ кухнята. Що ѝ трѣбва ней, че всѣка вечеръ ставало по-студено и по-студено? Въ кухнята ѝ е топло. Все пакъ тя забѣлѣзала, че става нѣкаква промѣна по свѣта. Мария почнала по-рѣдко да отваря прозореца и роднинитѣ и познатитѣ на Дзумъ-Дзумъ вече не идвали. Ако нѣкога прилетѣвала нѣкоя приятелка, то тя бивала много слаба и едва се допирала до храната, що Дзумъ-Дзумъ ѝ прѣдлагала, лѣниво отговаряла на въпроситѣ ѝ и за голѣмо чудо, тя изведнажъ се залюлявала, продумвала нѣщо като въ снѣн, и умирала.

Дзумъ-Дзумъ питала шуреца каква е тази работа, но той нищо не ѝ отговарялъ. Дошла до дупката му и погледнала — шурецѣтъ спокойно си спѣлъ. Той спѣлъ постоянно: отъ сутринъ до вечеръ и отъ вечеръ до сутринъ. Мухата не могла да си обясни това и нѣщо страшно ѝ станало. Тя дочакала кога Мария излѣзла вънъ, та слѣдъ нея отлетѣла вънъ да види защо не идватъ вече приятелкитѣ и роднинитѣ ѝ, защо тия, които идватъ сж тѣй слаби, скоро заболѣватъ и умиратъ, безъ да си хапнатъ отъ ястията ѝ.

Вънъ на чистия въздухъ се случило едно нещастие съ нашата муха. Не успѣла да се огледа хубаво наоколо си и единъ студенъ вѣтъръ пронизалъ тѣлото ѝ, сковалъ крака и лапитѣ ѝ, крилата ѝ отежнѣли и тя едва кацнала на Мариина чепикъ та се върнала въ